

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 413/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Vladimírom Pochom, advokátom, Hviezdoslavova 3, Bardejov, proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1885/1997 a postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 29/1993 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. júna 2022 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a základného práva vlastníť majetok postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1885/1997 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 29/1993. Sťažovateľ tiež navrhoval, aby ústavný súd zakázal pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Sťažovateľ ďalej žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 29. júla 1997 sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Uznesením okresného súdu z 3. júla 1998 bolo konanie prerušené podľa už dnes neúčinného § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného 22. apríla 1998. Následne bolo konanie zastavené uznesením okresného súdu č. k. 7 C 1885/1997-115 z 31. augusta 2020.

3. Podľa názoru sťažovateľa je nepochybné, že prvá schôdza veriteľov sa uskutočnila až 23. júna 2014, čo má vyplývať z uznesenia krajského súdu č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014. Sťažovateľ sa tiež domnieva, že § 47 ods. 4 druhá až štvrtá veta zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze

a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) sa s použitím § 206j zákona č. 7/2005 Z. z. aplikuje aj na konkurzy začaté a právoplatne neukončené pred 1. januárom 2020, teda aj na konkurzy vyhlásené za účinnosti skoršieho zákona č. 328/1991 Zb. a dosiaľ právoplatne neukončené. Konkurz vyhlásený na majetok žalovaného nebol dosiaľ právoplatne skončený. Z dôvodovej správy vyplýva, že sa počíta s aplikáciou § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. v sporoch aktívnych (ak má úpadca postavenie žalobcu) a aj v sporoch pasívnych (ak má úpadca postavenie žalovaného). Keďže ani žalovaný úpadca ani jeho správca konkurznej podstaty nepodali v lehote 30 dní od doručenia výzvy návrh na pokračovanie v konaní, konanie bolo zastavené, keďže spor sa týka nehnuteľnosti, ktorá je súčasťou konkurznej podstaty.

4. Konanie pred okresným súdom začalo v roku 1997 a právoplatne bolo ukončené až v roku 2020 bez toho, aby bola vec riadne prejednaná (už v roku 1998 bol totiž na majetok žalovaného vyhlásený konkurz). Sťažovateľ sa domnieva, že je vlastníkom nehnuteľností, o ktoré sa viedol spor na okresnom súde. Sťažovateľ sa nemôže dovolať svojho základného práva vlastniť majetok na všeobecných súdoch, keďže konkurz na žalovaného úpadcu nebol dosiaľ ukončený. Z tohto dôvodu sa domnieva, že jedinou šancou je podanie ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie formálnych a vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej, zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016). Sťažovateľ síce tvrdí, že došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva vlastniť majetok postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach, ale bez toho, aby svoju úvahu ďalej rozvinul do náležitej ústavnoprávnej argumentácie.

7. Ústavný súd je preto nútený konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva vlastniť majetok postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti, ktorá limituje rozsah a obsah vecného prieskumu ústavného súdu. V dôvodoch ústavnej sťažnosti sa majú prejavovať podstatné vecné námietky korešpondujúce s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. V prejednávanej veci je sťažovateľ zastúpený advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom,

napriek tomu ústavná sťažnosť nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie pred ústavným súdom obligatórne vyžaduje naplnenie podmienky povinného právneho zastúpenia navrhovateľa. To je nepochybne odôvodnené požiadavkou, aby ústavný súd nebol zaťažovaný nekvalifikovanými ústavnými sťažnosťami s absenciou náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. To znamená, že je povinnosťou advokáta vykonať úkony právnej služby v kvalite, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

9. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

10. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

11. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, a preto rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu